

der til ved 3die Behandling at stille et saadant Forslag eller undlade det, alt efter som han billigst det i Realiteten eller ikke.

Grundtvig: Denne gamle Trætte (Hvorvidt vi under nogle Omstændigheder maae tilbyde Regjeringen Mere, end den selv forlanger) skal jeg ikke videre blande mig i, men kun bemærke, at det er et gammelt Ordsprog, at der er ingen Regel uden Undtagelse, og vi vide, at dette er Tilfældet selv med den latinske Grammatik. Jeg troer derfor, at det er meget rigtigt, at Thinget ogsaa i denne Henseende gjør Undtagelser, som ere grundede i Beskaffenheden af den Sag, man foreslaaer at komme tilhjælp, hvad enten det saa er Noget, Ministeren ønsker, eller Noget, han ikke ønsker, thi vi have jo før havt saadanne Tilfælde, hvor Ministeren langt fra at sige, han ønsker det, endog ligesom har sat sig derimod. Man seer jo let, at Thinget kan have meget fyldestgjørende Grunde til at antage et saadant Forslag, naar det ligger det paa Hjerte, at en Sag skal understøttes, som Ministeriet for Diebliffet ikke har i Stinde at understøtte. Jeg skal da naturligvis stemme for Forslaget og vil haabe, at Thinget her som i andre Tilfælde, hvor Sagen selv krævede Bisald og Understøttelse, ogsaa vil stemme derfor.

Alberti: Jeg vil nødig fortsætte denne Strid længere, især da den jo ikke gjælder Sagen selv, men jeg troer dog at maatte hjælpe lidt paa Finantsudvalgets ærede Formand. Han har vistnok meget ofte været Formand i Thingets betydeligste Udvalg, og han er vist meget tilbøielig til at meddele os de Grundsætninger, hvorom dette Udvalg er bleven enig, men jeg troer dog han glemmer et og andet enkelt Tilfælde; han kan ikke paastaae, at de finantsielle Udvalg aldrig have foreslaaet Forhøielse i Lønning eller i Godtgjørelse eller i Pengetilskud til offentlige Indretninger. Jeg skal minde den ærede Taler om, hvad der i forrige Session skete her i Folkethinget med Hensyn til den offentlige Anklager; det var jo Udvalget, der mod Ministeriets bestemte Udtalelse fremkom med et Forslag om Salair til ham. Det Samme er sket i lignende andre

Retninger; der er f. Ex. i forrige Session stillet Forslag af Finantsudvalget om en Forhøielse af Udgiften til et Sygehuus i Sorø, og noget lignende er ganske sikkert sket i flere andre Tilfælde, som jeg vel troer at kunne erindre, men som dog ikke i dette Diebliff staae saa bestemt for mig, at jeg kan nævne dem; men jeg troer, at disse to Tilfælde maae være tilstrækkelige til at vise, at den Grundsætning, som den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing (Monrad) opstillede som given, ikke er den, der hidtil udelukkende er fulgt. Jeg maa saaledes troe, at der ikke vil være noget Urimeeligt i, at man med saadanne Præcedenter for Die efter et enkelt Medlems Forslag voterer en Sum af 300 Rb. til en offentlig Vælgjørenhedsanstalt, saameget mere som den ærede Minister har udtalt sig for det Rette i dette Forslag.

Monrad: Hvad angaaer det foreslaaede Beløb til den offentlige Anklager, da vil den ærede sidste Taler erindre sig, at de Medlemmer, der stemte for dette Forslag, betragtede det som en til Rigsdagen hørende Udgift, og under en saadan Forudsætning var det i sin Orden, at man fremkom med Forslag til en Bevilling. Hvad angaaer Sygehuset i Sorø, da forholdt det sig dermed saaledes, at Finantsudvalget havde al Grund til at troe, at det ikke vilde nytte at forbedre det gamle Huus, men efter de Undersøgelser, der vare anstillede paa Stedet, maatte det ansees for rigtigt, at der blev bygget et heelt nyt Sygehuus, og Cultusministeren, med hvem dette Spørgsmaal blev forhandlet, var ogsaa enig i, at denne Udgift blev forhøiet. Jeg troer saaledes, at disse to Præcedenter styrke Sagen meget lidt; det kan gjerne være, at der er begaaet en eller anden Inconsequent, men jeg kan ialtsald ikke erindre det.

Schiern: Det er af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, ligesom af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (M. Hage) bleven gjort gjældende, at naar man gaaer ind paa ved Finantsloven selv at yde et Tillæg til en af Regjeringen foreslaaet Bevilling, da kunde man altid være